

– Jag är den bästa presidentkandidaten

Revolutionen gav både sandinister och anti-sandinister mänsklig och medborgerlig värdighet. Fram till 1979 hade vi en befolkning där 60 procent var analfabeter, en förslavad befolkning. Alfabetiseringen och jordreformen var revolutionens viktigaste landvinningar.

Jag känner mig inte frustrerad över dagens situation, det är sant att landet långsamt har återgått till den förrevolutionära ordningen. Men tack vare revolutionen finns det kampvilja hos människorna.

I dag har vi somozism utan Somoza. Det som skiljer är de mänskliga rättigheterna, i det avseendet är det stor skillnad. I dag kan man vara politiskt aktiv utan att hamna i fängelse. Men när det gäller de sociala rättigheterna finns det inga resurser, inga mediciner: det är ett brott mot de mänskliga rättigheterna. Det är inte pengar som fattas, enligt president Enrique Bolaños stals motsvarande 83 miljoner euro ur statskassan när han var vicepresident i Arnoldo Alemáns regering. Många liv skulle ha kunnat räddas med de pengarna.

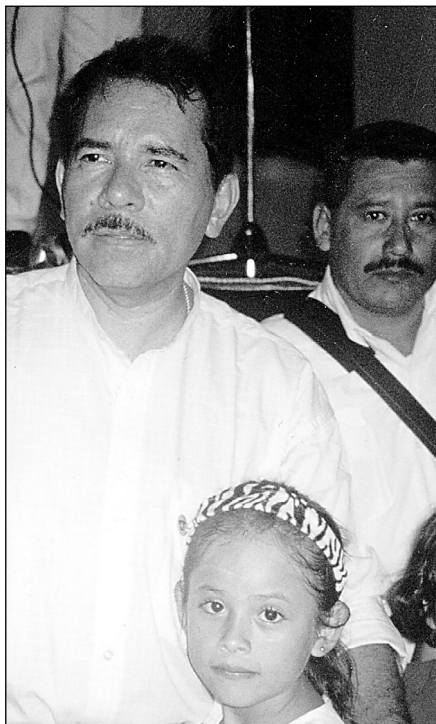
Jag vill tro att presidenten är ärlig när han sätter som främsta mål att bekämpa korrup­tionen. Bara föresatsen visar på att det finns en vilja och jag stödjer honom i den kampen.

Man måste skilja på mål och medel. På sjuttioalet härskade militärdiktaturer understödda av den nordamerikanska regeringen, det fanns inget alternativ till den väpnade kampen. I dag, trots att imperialismen och högerregeringarna begränsar vänsterns politiska handlingsutrymme, görs det stora framsteg. I dag måste vi kombinera olika kampmetoder. Främst kommer den sociala kampen i dag, den har stör­tat regeringar, som i Argentina. En annan väg är val. Men det finns fortfarande väpnad kamp. För folket i Colombia är det en legitim väg.

Samma ideal som Sandino

Målet är detsamma, självständighet för våra länder, men den finns inte än: drömmen om att bilda en gemensam nation av Latinamerika och kampen för att få stormakterna att respektera oss. Att våra samhällen ska bli verkligt rättvisa, där en verklig, deltagande demokrati kan råda. Det är samma ideal som Sandino och Che hade. I stället för gerilla har vi i dag den sociala masskampen som har vunnit stora segrar, som i Venezuela. Jag skulle säga att det är vänsterns största seger sedan revolutionerna i Kuba och Nicaragua. Och PT i Brasilien.

Jag är samma person som för 25 år sedan. Vi försökte alltid medla och förhandla när vi

Daniel Ortega: "I dag har vi somozism utan Somoza." FOTO: MAGDA BRÄTTEMARK

hade regeringsmakten. Problemet var att vi hade en mycket mäktig fiende, Ronald Reagan, som sade till vår politiska opposition "Gå inte med på val", och de gick inte till val, och till ekonomiska aktörerna "Inget avtal med sandinisterna", och det blev inget avtal.

Ingen egendom lämnades över till FSLN när vi hade förlorat valet 1990. Den som påstår det får också bevisa det. Det är ett förtal som har pågått i årtal och upprepningen har gjort det till sanning. Varje gång jag talar med någon från utlandet kommer denna *piñata* upp.

De som var sandinister och nu påstår att vi har tagit egendom har själva fått bostäder genom att staten gav lätnader för att funktionärer skulle kunna köpa sig en bostad. Ministrarna hade en symbolisk lön, parlamentarikerna hade ingen alls. Om vi gjorde något misstag vid regeringsbytet så var det att inte överlämna företagen direkt till arbetarna. Det var ett stort misstag. Vi trodde att den nya regeringen skulle behålla dem som statsegen­dom, inte att de skulle sälja ut dem.

Jag ångrar ingenting från revolutions­perioden. Jag tror inte på ånger, det som hände har redan hänt. Om man ser till vad som var positivt och negativt tror jag att det positiva överväger. Jordbrukspolitiken tycker jag var korrekt, men oacceptabel i vårt kulturella sam­manhang. Det var en utvecklingsmodell med statsföretag som understödde mindre jord-

bruk. Jag tycker fortfarande att det är en bra idé. Men eftersom det gjordes konfiskationer av medelstora och små jordbruk förlorade vi förtroendet hos bondebefolkningen. Det var ett misstag att ge sig på småjordbruken, även om de var kontrarevolutionärer eller somozister. Det gav näring åt de kontrarevolutionära politiska krafterna. Vi gjorde också misstag i relationen till den katolska kyrkan.

Den enda enande faktorn

Jag tror mig vara den bästa presidentkandidaten i valet 2006, därför att sandinistfronten är ett parti som inte bildades för att ställa upp i val och vinna dem enbart för saken att vinna. Vi vill vinna valen, men det är ingen mening med att vem som helst blir kandidat. Hittills har vi varit en organisation med ett politiskt ledarskap och detta måste följas upp den dag vi tar regeringsmakten. Flera gånger har man föreslagit mig att stanna kvar i partiledningen, men att någon annan blir president och att jag skulle kunna utse personen i fråga. Det är inte vettigt, vi håller inte på med politiskt spel.

Vi har ett projekt som kommer att nå sitt syfte när förhållandena är de rätta, det har att göra med det nicaraguanska folkets medvetandenivå. Jag finns i ledningen som den enda enande faktorn. I dag kan jag inte se något alternativ. Vi är en revolutionär kraft och som sådan ska vi återta regeringsmakten här i landet. Om det bara handlade om att vinna presidentskapet hade vi gjort det för länge sedan. Vi skulle kunna göra eftergifter när det gäller antiimperialismen, på kampen för de fattiga och bönderna, på kravet på att de rika ska betala skatt. Då skulle vi vara acceptabla för alla och vinna, men till vilken nytta?

Flera som fanns i ledningen för 25 år sedan har lämnat partiet, men det är typiskt för småborgerliga och intellektuella: de är som flugor, flyger dit där de hittar något sött. Varför var de inte kritiska på 1980-talet, varför avgick de inte då. Därför att då var de världsberömda och fick erkännanden och priser tack vare revolutionen. Sandino har sagt att när kampen blir svårare och mer komplicerad kommer många att överge oss och bara arbetare och bönder fortsätter till målet.

För varje dag blir jag mer övertygad om att presidentsystemet gör att makten mer och mer hamnar hos statsöverhuvudet, den bör i stället ligga hos parlamentet.

Översättning och redigering: Lasse Wallin

Källa: END